

BAKA GYÖRGYI

Csöndes valóság

*„mintha most végre megtaláltam volna
a kiutat a lomha sodródás áramából
az állandó sorszerűség állapotába”*

Rainer Maria Rilke

Szorongó ámulatban, félve várom
érkezésed, Angyal, amit tapasztalok,
sebet üt rajtam, csöndes, fokozódó
valóság az álmom, műveim által.

Sejtjeimben hordozom magányom,
mégis megfélemlít fojtott
ragyogása, befogad, mint ősi
csillagbölcső, ringat, égboltta válva.

Mégsem tudnám mindazt, ami
ébredzik bensőmben, odahagyni,
a titkok kitakartsága felkavar,
telítettség és hiány tölt be.

Átsugárzik az időn gyöngéd
föltétlensége a szeretetnek,
lehelletével megérint, elevenít,
megsebez és föltámaszt.

Szomjazó csillagmezők

Tántoríthatatlan szabadság-szerelmes
voltál, maradtál, szívedbe visszaérezve
ámulat fog el, még mindig remeg
bennem a gyönyörűség, hogy íme
élek, belül veled, te elérhetetlen,
mégis elveszíthetetlen, távolról is
tartasz, talán egyszer majd eloldozol,
s a szomjazó csillagmezőkbe simítasz.

Együttlét-árvaságban

Itt maradnom adj erőt,
ha nem látlak is, vakon
bújjak Hozzád, rettentő
ragyogásod égessen ki
belőlem minden fölösleget.

Nem őrzök magamnak
semmit sem, átadom
fájdalmam, gyönyöröm,
zuhanásom, könnyörtelen
árvaságom sebeit.

Fehér fény-nyelven
susogsz a lombok között,
bár szavaid nem értem,
bátorító érintésed érzem.

Elakad lélegzetem,
fény-rögök szakadnak föl,
belső szavaim kiáradnak
akácok szíromzáporába,
pipacsmezők pirosába.

Hajnalok oltalmazó
simogatásának hiányából
keresem létbe fordulását
a feltétlen szeretetnek
ebben a mérhetetlen
együttlét-árvaságban.

Áradó víz illatában

*„Gyökerem a víznek nyitva lesz,
és ágamon hál meg a harmat.”
(Jób, 29/19)*

Az érdi Duna-part susogó
fái alatt merengve nézem
a hol hullámzó, hol háborgó
hol elcsendesedő
nagy folyam vizét.

Mintha egy Másik Lét
ismeretlen fénye szúrna,
sodorna, vonzana
sosem-járt útjára,
meglepve hátrálok
kavargó mélységeitől.

A víz színén vibráló
felhőszárny foszlányok,
sok sebzett ág-bog,
találkozások, szétválások,
szerelmes suttogások...

A hajnali harmatozás
tisztára mosdat,
kitárulok a befogadásra:
átjár az áradó víz
teremtés-illata, a rejtett
valóság örvénylő
létbefordulása.